

03 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cojocari Constantin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Slusari Alexandru Xxxxx, născut la xx.xx.xxxx,
originar și domiciliat Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 31.12.2008 - 25.02.2010;

Instanța de apel: 27.02.2017 - 24.10.2017;

11.07.2018 - 30.10.2018;

Instanța de recurs: 07.02.2018 - 05.06.2018;

01.03.2019 - 03.04.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 februarie 2010, Slusari Alexandru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 8 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 16.11.2008, în jurul orei 18.00, Slusari Alexandru, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană necunoscută, aflându-se pe str. Sprîncenoaia, mun. Chișinău, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, intenționat, l-au atacat pe Morari Vitalie, i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului și i-au sustras în mod deschis o scurtă de iarnă de culoare surie cu inscripția „Puma”, telefonul mobil de marca/model „Nokia 6300” și bani în sumă de 200 lei, cauzând părții vătămate o pagubă materială considerabilă în sumă de 5 050 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Fistican Viorica în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare,

invocând că, probele administrate în cauză nu au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar declarațiile părții vătămate și ale martorilor sunt contradictorii și nu demonstrează că, inculpatul ar fi săvârșit infracțiunea incriminată.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017, a fost admis din alte motive, inclusiv din oficiu, apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit de prima instanță prin care Slusari Alexandru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă.

În temeiul art. 85 Cod penal prin cumul de sentințe, prin adăugarea parțială la pedeapsa numită, partea neexecutată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest sentința fost menținută fără modificări.

4.1. Instanța de apel a considerat că, instanța de fond a constatat în mod eronat încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

De asemenea, Colegiul a considerat că, prima instanță nu a aplicat corect prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală și a dat o apreciere improprie probelor din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor.

Ținând cont de prevederile art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, instanța de apel, le-a dat o apreciere proprie, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, care în ansamblu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, adică, *jaful săvârșit de două persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute anume de art. 187 alin. 2 lit. b), f) Cod penal.

Necâtând la faptul că, inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, instanța de apel a constatat că, culpabilitatea acestuia în comiterea infracțiunii de jaf este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile părții vătămate Morari V.; martorilor Perciuleac Al., Crețu S., Moscovici Vl., Ceban V., Grafchin Al., Luțic R.; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.12.2008 și foto-tabelul și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08.12.2008 (f.d. 29-30); procesul-verbal de ridicare a obiectului din 03.12.2008 (f.d. 35); procesul-verbal de examinare a obiectului din 03.12.2008 și foto-tabelul; procesul-verbal de ridicare a obiectului din 04.12.2008 (f.d. 41-42); procesul-verbal de examinare al obiectului din 05.12.2008 și foto-tabelul (f.d. 42-43); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.12.2008 (f.d. 66-71); procesul-verbal de confruntare dintre inculpat și martorul Luțic R. din 15.12.2008 (f.d. 72-73); procesul-verbal de confruntare dintre inculpat și martorul Grafchin Al. din 15.12.2008 (f.d. 74-

75); procesul-verbal de confruntare dintre inculpat și martorul Ceban V. din 15.12.2008 (f.d. 76-77); procesul-verbal de confruntare dintre inculpat și partea vătămată din 16.12.2008 (f.d. 78-79).

Astfel, instanța de apel, audiind participanții la proces, verificând prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală probele administrate la etapa de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată în prima instanță și în instanța de apel, a constatat că, în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, după indicii calificativi - jaful săvârșit de două persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile, or în speță nu a fost demonstrată violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei. Mai mult acțiunile inculpatului nu au prezentat un pericol real pentru viață și sănătate. La materialele cauzei nu se conțin probe care ar demonstra gradul vătămarilor corporale stabilite la partea vătămată pentru justa calificare a acțiunilor inculpatului, deoarece ele nici nu au existat. Partea vătămată nu a fost suspus unui examen medical pentru stabilirea vătămarilor corporale, or ultimul a invocat că a fost lovit din spate și a căzut cu fața în jos.

Mai mult, ultimul a menționat că, i s-a părut că, unul din inculpați era cu un cuțit în mână, ceea ce nu a fost demonstrat pe parcursul cercetării judecătorești.

La fel nu a fost probat nici atacul săvârșit de inculpat, adică acțiunea agresivă a făptuitorului, surprinzătoare pentru victimă, care este însoțită de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate. Nu s-a probat confruntarea personală a lui Slusari Alexandru cu Morari Vitalie.

Instanța de apel a conchis că, declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale se combate prin probele pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate, a martorului Luțic R. și probele scrise cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de jaf.

Instanța de apel la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75-78, 79 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, conform prevederilor art. 16 Cod penal, de motivul comiterii acesteia - scopul de cupiditate, de personalitatea inculpatului care anterior a fost judecat.

Instanța de apel a reținut ca un criteriu important și determinant la individualizarea pedepsei în privința inculpatului și faptul că, acesta prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, a fost supus răspunderii și pedepsei penale în temeiul art. 217 alin. 3 lit. c), f) și art. 322 alin. (1) cu aplicarea art. 84 la o pedeapsă de 5 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe termen de 2 ani. Personalitatea inculpatului a manifestat o totală neglijență față de ordinea de drept prestabilită, și față de obligațiunile sale în procesul executării pedepsei cu suspendarea și la un termen

foarte scurt de doar 8 luni de la pronunțarea sentinței anterioare a comis la 16.11.2008 o nouă infracțiune gravă.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia, Cojocari Constantin, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 11), 13) Cod de procedură penală, au solicitat casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, pe motiv că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea recursului s-au invocat argumente similare celor indicate anterior în apel, suplimentar menționându-se următoarele:

- instanța de apel, nu a inclus în termenul executării pedepsei perioada arestării provizorie în vederea extrădării aplicate inculpatului de către autoritățile Regatului Spaniol în baza Convenției Europene de Extrădare, semnate la Paris 13.12.1957 și ordinului internațional de detenție emis conform sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, în dosarul penal nr. 1-52/2010, pentru infracțiunea dată, până la extrădarea lui autorităților din RM;

- prin Legea nr. 163 din 20.07.2017 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” au fost introduse modificări la art. 70 Cod penal care sunt mai favorabile inculpatului;

- instanța de apel prin cumul de sentințe a adăugat parțial la pedeapsa stabilită partea neexecutată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15.02.2008, care potrivit Legii nr. 188 din 10.07.2008 „privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008 An al Tineretului”, inculpatul urma a fi absolvit de executarea pedepsei;

- potrivit imperativelor art. 417 alin. (2) Cod de procedură penală în cazul când inculpatul se află în stare de arest, în decizie se indică timpul care se include în termenul pedepsei;

- sentința în dosarul menționat (nr. 1-52/2010), a fost pronunțată public la data de 25.02.2010. Cauza penală a fost examinată în lipsa inculpatului, ultimul fiind anunțat în căutare, ulterior reținut și extrădat;

- potrivit materialelor cauzei, inculpatul a fost reținut la 21.07.2011 în Santander, Regatul Spaniol în baza ordinului internațional de detenție. La 29.08.2011, inculpatul a fost eliberat din detenție pe motiv că autoritățile din RM nu au expediat în original sau copie autentificată documentația necesară pentru perfectarea cererii de extrădate. Ulterior, la 19.07.2016, inculpatul fiind localizat pe teritoriul Regatului Spaniol a fost plasat în penitenciar, iar la 01.02.2017 a fost extrădat în RM. Prin urmare, în termenul executării pedepsei stabilite prin decizia instanței de apel urma să fie incluse perioada arestării provizorie din: 21.07.2011 până la 29.08.2011 și 19.07.2016 până la 01.02.2017;

- la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei inculpatului, incorect s-a apreciat gradul de influență al circumstanțelor atenuante și agravante asupra pedepsei penale, atât în baza criteriului cantitativ, cât și a criteriului calitativ;

- instanța de apel incorect a reținut ca un criteriu important și determinant la individualizarea pedepsei în privința inculpatului faptul că, acesta prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, a fost supus răspunderii și pedepsei penale în temeiul art. 217 alin. (3) lit. c), f) și art. 322 alin. (1) Cod penal, or, acuzatorul de stat în ordonanța de punere sub învinuire din 05.12.2008, indică că antecedentele penale sunt stinse, iar în rechizitoriu, la fel menționează că antecedentele penale în privința inculpatului sunt stinse;

- prin art. 6 din Legea nr. 163 din 20.07.2017 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” a fost modificat art. 70 din Codul penal, care a fost completat cu alin. (3¹) având următorul cuprins: „(3¹) *La aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime. În cazul în care instanța, ținând cont de personalitatea infractorului, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, aceasta poate dispune o pedeapsă în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită. Necesitatea aplicării pedepsei în limitele generale urmează a fi argumentată de către instanța de judecată.*”;

- raportând prevederile menționate la situația de fapt, ținând cont că la data comiterii infracțiunii (16.11.2008), sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal prevedea o pedeapsă cu închisoare „de la 3 la 6 ani”, ulterior modificată prin Legea nr. 119 din 23.05.2013 „pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr.985-XV din 18 aprilie 2002” fiind înlocuită cu textul „de la 5 la 7 ani”, deci, maximul pedepsei de 6 ani urmează a fi redus cu o treime, or, la data comiterii infracțiunii inculpatul nu împlinise vârsta de 21 ani.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 iunie 2018, s-a admis recursul ordinar declarat, s-a casat total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6.1. Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aspectele invocate în recursul ordinar, Colegiul penal a reținut că temeiurile invocate sunt incidente speței, menționând în acest context următoarele.

1) Prin sentință Slusari Alexandru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 7 închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și în baza art. 85 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 8 ani și 6 luni.

Ulterior, prin decizia instanței de apel, sentința menționat a fost casată, Slusari Alexandru fiind recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, în temeiul art. 85 Cod penal prin cumul de sentințe, prin adăugarea parțială la pedeapsa numită, partea neexecutată a pedepsei

stabilită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, fără amendă.

Astfel s-a conchis că, instanța de apel incorect a reținut ca un criteriu important și determinant la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, faptul că anterior a fost tras la răspundere penală prin sentința judecătoriei Chișinău, mun. Centru, din 15.02.2008, în baza art. 217 alin. (3) lit. c), f); 322 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 84 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de 2 ani probațiune. Or, conform prevederilor Legii nr. 188 din 10.07.2008 privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008 An al Tineretului, inculpatul urma a fi absolvit de executarea pedepsei.

În acest sens, inculpatul a susținut că, potrivit Legii menționate a fost absolvit de executarea pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, afirmații care s-au confirmat parțial prin ordonanța procurorului privind punerea sub învinuire din 05.12.2008 și rechizitoriul cauzei, unde se menționează că antecedentele penale sunt stinse, iar potrivit proceselor-verbale ale ședințelor de judecată din prima și a doua instanță, acuzatorul de stat nu a solicitat aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 85 Cod penal.

2) Colegiu a reținut că, la pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25.02.2010, inculpatului, în temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, i-a fost adăugat 1 an și 6 luni, partea acuzării nu a obiectat la această cumulare, însă instanța de apel (examinând apelul declarat de partea apărării), stabilindu-i inculpatului pedeapsa pe art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, în temeiul art. 85 Cod penal, i-a adăugat 3 ani închisoare, fapt ce în opinia instanței de recurs a afectat dreptul inculpatului la apărare, or mărirea cuantumului aceleiași pedepse constituie o agravare a situației inculpatului în propriul apel.

3) Colegiul a mai conchis că, instanța de apel urma să includă, în termenul executării pedepsei perioada arestării provizorie în vederea extrădării inculpatului de către autoritățile Regatului Spaniol, în baza ordinului internațional de detenție emis conform sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25.02.2010.

4) Instanța de apel nu a ținut cont de modificările efectuate la art. 70 Cod penal, care a fost completat cu alin. (3¹) având următorul cuprins: *La aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime. În cazul în care instanța, ținând cont de personalitatea infractorului, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, aceasta poate dispune o pedeapsă în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită. Necesitatea aplicării pedepsei în limitele generale urmează a fi argumentată de către instanța de judecată.*

Raportând prevederile menționate la situația de fapt, ținând cont că la data comiterii infracțiunii (16.11.2008), sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal prevedea o pedeapsă cu închisoare „de la 3 la 6 ani”, ulterior modificată prin Legea nr. 119 din

23.05.2013 pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr.985-XV din 18 aprilie 2002, fiind înlocuită cu textul „de la 5 la 7 ani”, deci maximul pedepsei ”de 6 ani”, urma a fi redus cu o treime, deoarece la data comiterii infracțiunii inculpatul nu împlinise vârsta de 21 ani.

5) Colegiul a reținut că în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, avocatul Covali S. a solicitat să fie chemat pentru audieri martorul acuzării, Luțic R., care nu a fost audiat în cadrul examinării cauzei în prima instanță, poziție susținută și de inculpat. Deliberând asupra solicitării menționate, instanța de apel prin încheierea inclusă în conținutul procesului-verbal a conchis că demersul avocatului urmează a fi respins. Declarațiile martorului Luțic R. constituie o probă decisivă a acuzării, însă acesta nu a fost interogat în instanțele de fond, la baza hotărârilor fiind puse declarațiile lui relatate la faza urmăririi penale.

Astfel, instanța de apel în hotărârea pronunțată a reținut probe, fără a le verifica în ședință, sub aspectul cercetării nemijlocite, prin audierea martorului acuzării în ședința de judecată și consemnării declarațiilor acestuia în procesul-verbal, adică în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(1), (2) și (6) Cod de procedură penală.

Prin urmare, instanța de recurs a constatat că procedând în asemenea mod, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 și 417 Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare ce s-au soldat cu o hotărâre nemotivată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, s-a admis apelul avocatului declarat în numele inculpatului, s-a casat integral sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, și s-a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

A fost recunoscut culpabil Slusari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, fără amendă.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, prin adăugarea parțială la pedeapsa numită, a părții neexecutate a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 15 februarie 2008, i s-a stabilit lui Slusari Alexandru pedeapsa definitivă de 6 (șase) ani 6 (șase) luni închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Slusari Alexandru în beneficiul lui Morari Vitalie suma de 200 (două sute) lei moldovenești.

7.1. Instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 436 Cod de procedură penală și indicațiile din decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 iunie 2018, a reținut că instanța de fond la adoptarea sentinței contestate incorect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și eronat a ajuns la concluzia că Slusari Alexandru urmează a fi recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Analizând totalitatea de probe acumulate la cauza penală și apreciindu-le, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al

pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, Colegiul **a constatat** că la 16.11.2008, în jurul orei 18.00, Slusari Alexandru, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană neidentificată de organul de urmărire penală, aflându-se pe str. Sprâncenoasa, mun. Chișinău, cu scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aplicând violența nepericuloasă pentru sănătate, intenționat, i-au aplicat lovituri lui Morari Vitalie, l-au imobilizat la pământ și i-au sustras în mod deschis o scurtă de iarnă de culoare surie cu inscripția „Puma”, la prețul de 1 800 lei, telefonul mobil de model „Nokia 6300”, la prețul de 3 050 lei și bani în sumă de 200 lei, cauzând părții vătămate o pagubă materială considerabilă în sumă de 5 050 lei.

În cadrul ședinței primei instanțe, având în vedere că în privința lui Slusari Alexandru a fost intentat dosar de căutare, a fost dispusă examinarea cauzei în lipsa acestuia. Fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, inculpatul a declarat că vina nu o recunoaște, indicând că a fost prin preajmă, dar nu a participat la comiterea infracțiunii.

Cu toate că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii imputate, Colegiul a constatat că vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal se confirmă prin probele analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, inclusiv declarațiile părții vătămate Morari Vitalie, martorilor Perciuleac Alexandru, Crețu Serghei, Moscovici Vladimir, Ceban Veaceslav, documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale.

Colegiul analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, a constatat cu certitudine că, acțiunile lui Slusari Alexandru au fost încadrate juridic de către acuzatorul de stat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, iar ulterior, prima instanță a constatat în mod eronat încadrarea acțiunilor inculpatului în baza aceluiași articol, deoarece s-a considerat că Slusari Alexandru a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, după semnele calificative: *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a conchis că solicitarea apelantului privind achitarea inculpatului pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către acesta, este neîntemeiată, deoarece este dovedită pe deplin vinovăția lui Slusari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, în acest sens la materialele cauzei fiind administrate suficiente probe pertinente și concludente.

Poziția inculpatului și declarațiile acestuia de nerecunoaștere a vinovăției, au fost apreciate critic de către instanța de apel, dat fiind faptul că vin în contradicție cu

materialele cauzei penale și probele acumulate, fiind date în scopul diminuării răspunderii penale pentru cele comise.

Colegiul a menționat că pentru a se stabili gradul de violență nepericuloasă sau periculoasă pentru viață sau sănătate cu care se amenință, trebuie analizate minuțios toate circumstanțele celor săvârșite: caracteristicile obiectelor vulnerante cu care amenința făptuitorul; locul și timpul săvârșirii infracțiunii; numărul făptuitorilor raportat la numărul victimelor; forța fizică a făptuitorilor raportată la forța fizică a victimelor etc. Totodată, este necesar a se lua în calcul nu atât percepția subiectivă a victimei asupra celor comise, cât mai ales orientarea intenției făptuitorului.

Instanța a reținut că potrivit materialelor cauzei, nu a fost demonstrată violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei. Mai mult, acțiunile inculpatului nu au prezentat un pericol real pentru viață și sănătate, la materialele cauzei nefiind anexate probe care ar demonstra gradul vătămarilor corporale stabilite la partea vătămată pentru justa calificare a acțiunilor inculpatului Slusari Alexandr, or ele nici nu au existat. Partea vătămată Morari Vitalie nu a fost suspus unui examen medical pentru stabilirea vătămarilor corporale, ultimul invocând că a fost lovit din spate și a căzut cu fața în jos. Mai mult, ultimul a menționat că, i s-a părut că, unul din inculpați era cu un cuțit în mână, ceea ce nu a fost demonstrat pe parcursul cercetării judecătorești.

La fel, Colegiul a reținut că nu a fost probat nici atacul săvârșit de Slusari Alexandru, adică acțiunea agresivă a făptuitorului, surprinzătoare pentru victimă, care este însoțită de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate. Nu s-a probat confruntarea personală a lui Slusari Alexandru cu Morari Vitalie. Morari Vitalie nu a fost lipsit de libertatea de acțiune, faptul că, lui Morari Vitalie i s-a părut că una din persoane avea un cuțit în mână și partea vătămată s-a speriat nu demonstrează componența de infracțiune prevăzută la art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, or atât în cadrul urmăririi penale cât și pe parcursul examinării cauzei nu a fost demonstrat faptul că, inculpatul a avut la sine careva obiect care să prezinte pericol pentru victimă. Dacă din circumstanțele concrete ale cauzei rezultă că, făptuitorul care urmărește scopul sustragerii, nu intenționează să-și realizeze amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viață sau sănătate, totodată lipsind condițiile obiective, favorabile înfăptuirii acestei amenințări, deși amenințarea a luat cea mai intimidantă formă posibilă, făptuitorul trebuie să răspundă nu pentru tâlhărie, ci pentru jaf. O astfel de amenințare, având doar un caracter imaginar, nu creează un pericol real pentru viața sau sănătatea victimei, deci nu poate fi recunoscută ca semn al tâlhăriei. Acțiunile infractorului pot fi calificate drept jaf sau tâlhărie prin indicele amenințării de aplicare a violenței, doar atunci când o astfel de amenințare este reală pentru viața sau sănătatea victimei.

În cadrul ședinței instanței de apel, întru susținerea învinuirii inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, pe lângă probele cercetate, acuzatorul de stat a făcut trimitere la declarațiile martorilor Șpiceac Iurie, Ivanov Eduard, Grafchin Alexandru, Vasilachi Pavel, Luțic Rodion. În ședința de judecată în prima instanță, cât

și în cadrul ședinței instanței de apel nu a fost asigurată participarea acestor martori întru audierea nemijlocită. Astfel, instanța de apel în hotărârea pronunțată nu a reținut probele respective, deoarece acești martori nu au fost audiați nemijlocit în ședință de judecată, cu consemnarea declarațiilor în procesul-verbal.

În concluzie, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, Colegiul a conchis că vinovăția lui Slusari Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal este dovedită fără echivoc în afara oricărui dubiu rezonabil.

La aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75, 76 și 77 Cod penal, instanța de apel a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului.

Individualizând pedeapsa inculpatului, Colegiul a ținut cont că Slusari Alexandru a comis o infracțiune din categoria celor grave, de pericolul social al infracțiunii săvârșite, de aspectele săvârșirii infracțiunii, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, personalitatea celui vinovat, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, anterior a fost condamnat de nenumărate ori, antecedentele penale nefiind stinse, nu a făcut concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării comițând din nou o infracțiune. Totodată, instanța a luat în considerare toate circumstanțele cauzei, opinia participanților la proces, comiterea din intenție a unei infracțiuni grave, a atentat la integritatea corporală și patrimoniul persoanei, nu a conștientizat gravitatea faptei comise, nu a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate în urma comiterii infracțiunii, precum și, efectul pedepsei penale stabilite asupra corectării și reeducării inculpatului, și a concluzionat că, realizarea scopului pedepsei penale, precum și corectarea și reeducarea acestuia este posibilă doar numindu-i o pedeapsă privativă de libertate în limitele prevăzute de norma legală.

Referindu-se la solicitarea apărării cu privire la aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, instanța de apel a relatat că, deși la data comiterii infracțiunii inculpatul nu avea vârsta de 21 ani, împlinindu-i la data aplicării pedepsei, la caz nu poate fi redus maximul pedepsei infracțiunii săvârșite cu 1/3, având în vedere personalitatea lui Slusari Alexandru, care anterior a fost judecat, a comis o infracțiune în perioada de probațiune stabilită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15 februarie 2008, are antecedente penale, în ședințele primei instanțe nu s-a prezentat fără careva motive întemeiate, eschivându-se de la prezentarea în fața instanței, fiind anunțat în căutare, ulterior fiind extrădat de către autoritățile Regatului Spaniol. Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că doar prin aplicarea lui Slusari Alexandru a pedepsei în limite generale se va atinge scopul pedepsei penale.

Totodată s-a respins ca nefondat argumentul apărării potrivit căruia, de la momentul săvârșirii infracțiunii a expirat cel puțin 2/3 din termenul de prescripție

pentru tragerea la răspunderea penală, prevăzut pentru această infracțiune, și încălcarea termenului rezonabil de judecare a cauzei, care în opinia apărării constituie circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei, menționându-se că potrivit prevederilor art. 60 alin. (1) lit. c) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 15 ani de la săvârșirea unei infracțiuni grave. Infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, a fost comisă de către Slusari Alexandru la 16.11.2008, dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău, fiind pronunțat la 30.10.2018, respectiv la caz, nu a expirat cel puțin 2/3 din termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

Colegiul a mai reținut că în pofida faptului că apărarea a invocat nerespectarea termenului rezonabil de examinare a cauzei, aceasta nu a solicitat pe parcursul examinării cauzei atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, în temeiul alin. (5) art. 20 Cod de procedură penală o cerere privind accelerarea procedurii de judecare a cauzei, or criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale sunt inclusiv și comportamentul participanților la proces, iar după cum reiese din materiale cauzei penale, inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în instanță, tergiversând nemotivat examinarea acuzei.

Ținând cont de cele menționate supra, în opinia instanței de apel, este justă și legală aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare, având în vedere conglomeratul de circumstanțe evidențiate, astfel că față de inculpatul Slusari Alexandru, poate fi aplicată doar sancțiunea penală privativă de libertate, aceasta fiind corespunzătoare faptei comise, dar și având în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept.

Totodată, instanța de apel a ținut să evidențieze că aplicabilitatea sau nu a Legii privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008, An al Tineretului nr. 188-XVI din 10.07.2008, urma a fi soluționată de către instanța care a examinat cauza și l-a recunoscut vinovat pe Slusari Alexandru de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. c), f) și 322 alin. (1) Cod penal. În ipoteza în care la momentul intrării în vigoare a Legii respective persoana avea statut de condamnat, atunci urma să se adreseze instanței prin prisma art. 469 alin. (1) pct. 15), 470 Cod de procedură penală, însă la materialele cauzei nu sunt prezentate acte confirmative în acest sens.

La urmărirea penală partea vătămată Morari Vitalie a depus o cerere privind recunoașterea în calitate de parte civilă și încasarea daunei materiale în mărime de 5 050 lei, dar având în vedere faptul că telefonul de model „Nokia 6300” și scurta de culoare surie combinată cu negru urmează a fi restituite proprietarului, instanța de apel a dispus încasarea de la Slusari Alexandru în beneficiul lui Morari Vitalie suma de 200 lei moldovenești.

8. Împotriva deciziei instanței de apel, în numele inculpatului declară recurs ordinar avocatul Cojocari Constantin, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct.

6), 10), 11) și 13) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care:

1) la stabilirea pedepsei față de Slusari Alexandru a considera drept circumstanță atenuată expirarea, de la momentul săvârșirii infracțiunii, a cel puțin 2/3 din termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală, prevăzut pentru această infracțiune, sau depășirea termenului rezonabil pentru examinarea cazului, ținându-se cont de natura faptei potrivit lit. 1) alin. (1) art. 76 Cod penal;

2) în temeiul art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, drept recompensă pentru încălcarea drepturilor lui Slusari Alexandru la un proces echitabil și de desfășurare în termen rezonabil garantat de art. 19 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 6 par. 1 din CEDO, a reduce pedeapsa stabilită acestuia;

3) a ține cont de prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În motivarea recursului se invocă:

- instanța de apel a interpretat eronat prevederile Legii nr. 163 din 20.07.2017 prin care au fost introduse modificări la art. 70 Cod penal, care sunt mai favorabile inculpatului, și nemotivat nu a aplicat în privința lui Slusari Alexandru prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal. Astfel, ținând cont că la data comiterii infracțiunii (16.11.2008), inculpatul nu împlinise 21 ani și sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal prevedea o pedeapsă cu închisoare „de la 3 la 6 ani”, ulterior modificată prin Legea nr. 119 din 23.05.2013 „fiind înlocuită cu textul „de la 5 la 7 ani”, instanța urma a reduce cu 1/3 pedeapsa maximă de 6 ani;

- instanța de apel incorect a reținut ca un criteriu important și determinant la individualizarea pedepsei în privința inculpatului faptul că acesta prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.02.2008, a fost supus răspunderii și pedepsei penale în temeiul art. 217 alin. (3) lit. c), f) și art. 322 alin. (1) Cod penal, or, conform prevederilor Legii nr. 188 din 10.07.2008 privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008 An al tinereții, inculpatul urma a fi absolvit de executarea pedepsei;

- declarațiile martorului Luțic R. constituie o probă decisivă a acușării, însă acesta nu a fost interogat în instanțele de fond, la baza hotărârilor fiind puse declarațiile acestuia relatate la faza urmăririi penale;

- hotărârea instanței inferioare este neîntemeiată și nemotivată, nefiind cercetate complet și obiectiv toate circumstanțele invocate în recurs.

8.1. Pe marginea recursului declarat, procurorul depune referință prin care solicită respingerea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, menționând că instanța de apel și-a motivat soluția sub aspectul neaplicării în privința inculpatului art. 70 alin. (3¹) Cod penal, or dispoziția acestei Legi expres indică că reducerea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 ani, este o prioritate a instanței de judecată și nu o obligațiune.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Colegiul reține că în susținerea recursului avocatul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 11) și 13) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie și când a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, însă instanța de recurs consideră că, prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar servi ca temeiuri de implicare a instanței în sensul casării deciziei instanței de apel.*

Referitor la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală invocat de recurent, Colegiul stipulează că acest punct conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, iar recurentul le-a pus la baza cererii sale de recurs pe toate, însă fără a concretiza prin ce se confirmă acestea, prin urmare acest instanța consideră că aceste temei a fost invocat de recurent declarativ, nespecificând care eroare prevăzută la pct. 6) al articolului menționat a fost comisă de către instanța de apel. Mai mult, recurentul nu indică concret asupra căror motive din apel instanța nu s-a expus.

Cu toate acestea, în urma cercetării materialelor cauzei, Colegiul constată că instanța de apel, verificând minuțios probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Slusari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Contrar invocării recurentului referitor la faptul că instanța de apel a pus la baza deciziei sale declarații ale martorilor care nu au fost audiați în instanțele de fond, și anume ale martorului Luțic R., Colegiul menționează că cu toate că procurorul, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, a făcut trimitere la declarațiile unor martori, printre care și Luțic R., totuși instanța în decizia sa a menționat că nu poate să rețină aceste probe deoarece martorii nu au fost audiați nemijlocit în ședință de judecată.

Prin urmare se constată că instanța de apel și-a bazat decizia doar pe probele verificate în ședințele de judecată, făcând o motivare amplă pe marginea tuturor motivelor invocate în apelul declarat, totodată referindu-se și asupra solicitărilor indicate în cererea depusă de avocat în instanța de apel, iar eroarea prevăzută la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală nu a fost comisă de către Curtea de Apel Chișinău, fiind invocată de avocatul recurent pur formal.

Privitor la pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de apel, temei invocată de avocat sub aspectul pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul, după cum a menționat supra, consideră că nici acest temei nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată în acest sens, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Instanța de recurs respinge solicitarea avocatului privind reținerea la stabilirea pedepsei față de inculpat drept circumstanță atenuată expirarea, de la momentul săvârșirii infracțiunii, a cel puțin 2/3 din termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală, prevăzut pentru această infracțiune, sau depășirea termenului rezonabil pentru examinarea cazului, sub acest aspect menționând că aceste circumstanțe se consideră atenuante la stabilirea pedepsei doar în situația în care tergiversarea nu a fost provocată de făptuitor.

În speță, se constată că inițial în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, Slusari Alexandru a fost prezent, iar începând cu 13.11.2009 inculpatul nu s-a mai prezentat, în privința lui fiind intentat dosar de căutare. Sentința instanței de fond a fost pronunțată la 25.02.2010 în lipsa inculpatului, care a fost reținut în Regatul Spaniei și extrădat în Republica Moldova tocmai în anul 2017. Potrivit art. 60 alin. (1) lit. c) Cod penal, *persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii unei infracțiuni grave, au expirat 15 ani*, iar conform alin. (5) al aceleiași norme, *curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării. Însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut 25 de ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni.* Respectiv la caz, nu a expirat cel puțin 2/3 din termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală, or perioada în care Slusari Alexandru s-a eschivat de la judecarea cauzei și până la momentul reținerii lui, nu intră în termenul prescripției tragerii la răspundere penală pentru infracțiunea comisă de acesta.

Cât ține de solicitarea recurentului privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, Colegiul în acest aspect susține mențiunile instanței de apel, or pe parcursul examinării cauzei atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, apărarea nu a depus o cerere privind accelerarea procedurii de judecare a cauzei, criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale fiind inclusiv și comportamentul participanților la proces, iar potrivit materialelor cauzei, Slusari Alexandru s-a eschivat de la prezentarea în instanță, tergiversând nemotivat examinarea acuzei. Prin urmare, în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, nefiind constatate încălcări ale drepturilor inculpatului.

Reieșind din cele expuse, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale.

De asemenea recurentul invocă în recursul declarat și pct. 11) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, solicitând instanței de recurs de a ține cont în speță de

prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia, însă nu și motivează recursul sub acest aspect.

În acest sens, Colegiul consemnează că articolul art. 13 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia la care face referire recurentul, se aplică față de persoanele în privința cărora sentința de condamnare a devenit irevocabilă la data intrării în vigoare a prezentei legi, adică până la data de 09.09.2016. Persoanelor condamnate prin sentință irevocabilă li se va aplica Legea nr. 210 de către judecătorul desemnat cu atribuțiile de judecător de instrucție, în ordinea stabilită de art. 469-472 Cod de procedură penală. În speță, Slusari Alexandru are statut de inculpat, iar potrivit art. 466 alin. (5) Cod de procedură penală *hotărârea instanței de recurs declarat împotriva deciziei instanței de apel devine irevocabilă la data pronunțării acesteia.*

Prin urmare, se constată că art. 13 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia, nu este aplicabil în privința lui Slusari Alexandru, în cauză nefiind prezentă eroarea de drept prevăzută de pct. 11) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Cât ține de temeiul pentru recurs menționat în pct. 13) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, sub aspectul neaplicării de către instanța de apel în privința inculpatului a prevederilor art. 90 alin. (3¹) Cod penal, Colegiul reține că instanța ierarhic inferioară și-a motivat soluția în acest sens, motivare pe care instanța de recurs o acceptă, or dispoziția acestei norme expres indică că reducerea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 ani, este o prioritate a instanței de judecată și nu o obligațiune.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău, având în vedere personalitatea lui Slusari Alexandru, care anterior a fost judecat, a comis o infracțiune în perioada de probațiune stabilită prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 15 februarie 2008, are antecedente penale, s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței, fiind anunțat în căutare, ulterior fiind extrădat de către autoritățile Regatului Spaniol, corect a ajuns la concluzia că doar prin aplicarea inculpatului a pedepsei în limite generale se va atinge scopul pedepsei penale.

Totodată, instanța de apel corect a evidențiat că aplicabilitatea sau nu a Legii din 10.07.2008 privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008, An al Tineretului, urma a fi soluționată de către instanța care a examinat cauza și l-a recunoscut vinovat pe Slusari Alexandru de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. c), f) și 322 alin. (1) Cod penal, apărarea neprezentând instanței acte confirmative în acest sens.

Rezumând aceste constatări, Colegiul atestă corectitudinea concluziei instanței de apel, care a examinat prezenta cauză penală fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, iar în hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia adoptată fiind întemeiată și riguros argumentată, faptelor comise de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, motivarea soluției fiind bazată pe probele

administrare în cadrul procesului penal și verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

Concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, care a respectat exigențele prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală și a judecat conform legii cauza penală în privința lui Slusari Alexandru, în fapt și în drept, ceea ce impune incontestabil concluzia de inadmisibilitatea recursului ordinar ca vădit neîntemeiat, cu menținerea deciziei instanței de apel.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cojocari Constantin în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Slusari Alexandru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 26 aprilie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun